תמיר- חי חזקיהו רוזנפלד

נפל בעת שירותו

בא' בניסן תשנ"ח, 28/3/1998

בן 30

פקד תמיר חי חזקיהו רוזנפלד

בן אהובה ונח.

אח לשגית, ענבר ובת חן.

נולד בישראל בכ"ח בטבת תשכ"ח (28/1/1968)

נישא לאהובת ליבו, תמר פרנקו.

ולהם נולדו שלושה ילדים, אוראל, מתנאל ועדיאל.

תמיר שירת במשמר הגבול, ואח"כ התגייס

למשטרה, שירת בקשר כקצין.

חבריו יודעים לספר עליו כי היה הרוח החיה, בהתנדבות, בארגון, בקניות ובטיולים.

תמיר אהב לצחוק, ו"לעבוד על כולם", מלא רוח שובבות ושמחת חיים.

תמיר היה זקוף קומה, שובה לב בקסמיו.

טוב לב ורגיש. הוא ידע להשרות תמיד תחושת ביטחון בעבודה ותמיד אמר

"אין בעיה שאין לה פתרון"

את העבודה לקח בקלות ותמיד סייע לאנשים.

מספרים חבריו כמה תמיר חסר להם

עם הרעיונות שלו והעצות שלו.

חבריו קראו לו "רוזי" (קיצור מרוזנפלד)

הם מספרים שתמיד הכניס "פלפל"
למשמרות כדי לשבור את האווירה הרצינית.

אישיותו הייתה מיוחדת, מלאה ברוחב לב,
חוכמה נדירה וממלא תמיד את כולם.

תמיד חזק ותמיד מנצח.

ילדותו

תמיר נולד בירושלים, בכ"ז בטבת תשכ"ח (28/1/1968)

בן בכור להוריו נח ואהובה רוזנפלד.

תמיר היה אח טוב לשלושת אחיותיו, שגית, ענבר ובת חן.

התגורר יחד עם משפחתו, תחילה בשכונותיה של ירושלים ובהמשך בגבעון בחדשה.

עוד מהגן התבלט תמיר בחוכמתו ובבגרותו.

בעקבות אופיו המיוחד וכישרונותיו קפץ תמיר מגן טרום חובה הישר לכיתה א' !

למרות שרוב הילדים מתקשים במתמטיקה, תמיר היה ילד מיוחד, מגיל קטן היה ניתן להבחין בחוש הנוסף שניחן בו , החוש למתמטיקה .

אימו אהובה מספרת על דודתו, שהייתה מלמדת שיעורים פרטיים תלמידי חטיבה, ותמיר הצעיר שהיה אז רק בשנותיו הראשונות של היסודי, היה מאזין ועונה במהירות את התשובה מהחדר השני.

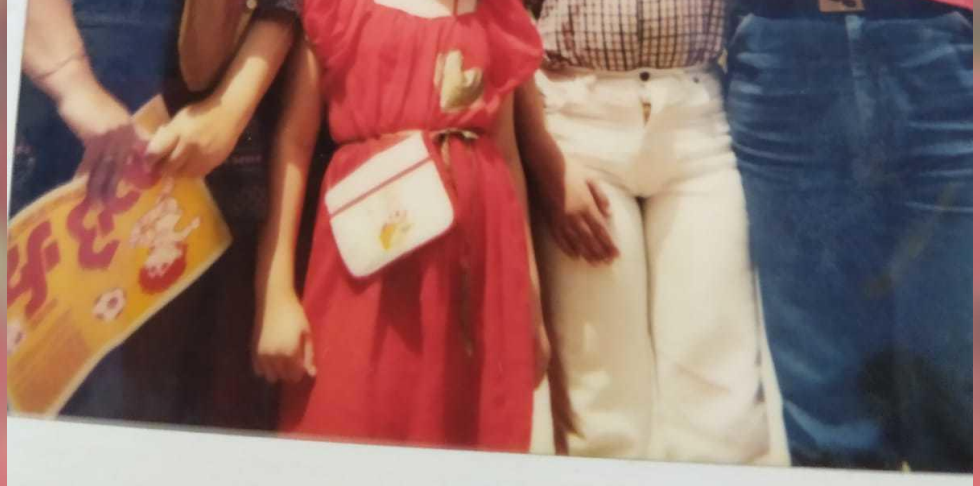

כילד, התגוררה משפחתו ברמת אשכול והיו

חמורי הבר עולים מהוואדי שבשכונה.

תמיר שניחן במנהיגות ובמחשבה חדה,

ניצל את ההזדמנות והעמיד את כל ילדי

השכונה בשורה כאשר גבה תשלום על כל

סיבוב בחמור.

תמיר היה בתנועת הנוער "השומר הצעיר",

היה חניך שם ותרם לפעילות החברתית

ונהנה מניסויים שונים שערכו במסגרת

התנועה.

תמיר אינו הסתפק רק בפעילות בתנועה,

אלא הביא אל ביתו את חבריו ואלו היו

עורכים ניסויים שונים ביחד.

"תמיר הציל את חיי"

במהלך חייו הקצרים של תמיר, הוא זכה כנער להציל חיים.
הפעם הראשונה הייתה כאשר פרצה שרפה בביתו של השכן.
בנו הקטן של השכן שיחק בגפרורים וגרם להצתה.
השכן קפא במקום ולא הצליח להציל את בנו מהאש החמה.
תמיר שראה את העשן עולה מתוך הבית בתושייה רבה רץ לעזרה והוציא את בנו של השכן מהחלון במהירות והציל את חייו.

הפעם השנייה שתמיר הציל חיים הייתה כאשר נסע עם חבר לבריכה בקרית יובל.
בבריכה הייתה הפרדה באמצעות גדר סורגים בין המים הנמוכים למים הגבוהים.
חברו של תמיר ניסה לעבור בין הסורגים לבריכה הגבוהה ונתקע..
רגע לפני שהרגיש חברו שהוא מאבד את ההכרה
רץ תמיר ומשה את החבר מהמים.
בשיחת טלפון שקיבלה אהובה, אימו של תמיר, אמר לה החבר

"תמיר הציל את חיי"

הגיוס למג"ב

תמיר התגייס למג"ב – הזרוע המבצעית של משטרת ישראל שמטרתה לתת מענה לבעיות בנושאי ביטחון פנים, לוחמה בטרור, לחימה בפשיעה הקשה, אבטחת מתקנים רגישים, אבטחת האזורים הכפריים ומניעת גניבות חקלאיות, ומאבק בהפרות הסדר.

מג"ב הוא כוח רב תכליתי המסייע למשטרת ישראל ולצה"ל בטיפול בבעיות

גם בצבא בלט תמיר במנהיגותו

וכבר במהלך שירותו כסדיר רצו להעניק לו את התואר 'קצין', דבר שלא היה קיים אז.

מפקדיו שהיו נחושים כי מגיע לו התואר, וכי ראו

את יכולותיו הבולטות, הגיעו עד למפכ"ל

המשטרה על מנת להעניק לתמיר תואר זה.

ניישואין

נישואיו

תמיר פגש את תמר במהלך קורס במשטרה, תמיר הגיע אל הוריו נחוש ובישר להם כי הוא מעוניין להתחתן עם תמר וכבר קיבל את ההחלטה הזו.

אחרי החתונה עברו הזוג לגור בפסגת זאב.

חודש בלבד לאחר הנישואין, קיבל תמיר את הידיעה כי הוא חולה בסרטן.

בעקבות המחלה, בחיפוש אחר תקווה, חזרו תמיר ותמר בתשובה דרך קהילת חב"ד, אותם הכיר בבית החולים שטופל בו.

בחגים ובשבתות קהילת חב"ד תמיד דאגה לעשות שמח בביתם.

ביתם הבכורה אוראל נולדה שנה לאחר נישואיהם.

כשחלה תמיר בלוקמיה, איש מסביבו לא ידע על המחלה מלבד הקרובים אליו.

תמיר המשיך לצאת לקורסים, ולא ביקש אישור למגבלה.

ואכן תמיר שבר שיאים. עם ציון מצטיין, והכתרה כחניך מצטיין.

תמיד תמיר ביקש שיתייחסו אליו כמו לכולם.

לאחר 6 שנים של מאבקים במחלה
ובהשתלות מח עצם

המחלה הכריעה את תמיר.

בן שלושים היה תמיר כאשר נלקח לבית עולמו בא' בניסן תשנ"ח (28/3/1998).

להר הרצל, למנוחת עולמים.

הנצחה

מקום מנוחתו בית העלמין הצבאי הר הרצל

אזור: ב חלקה:

12 שורה: 1 קבר: 5

אנדרטה לזכר חללי משטרת ישראל
בית שמש

אנדרטת גן הנופלים בפסגת זאב ירושלים ששמו של תמיר מוזכר בה

מכתבים לתמיר

"כל עוד מישהו זוכר אותי,
אני חי"

יזכור לתמיר/ לאה גרינפלסטש

תמיר וגבוה, גדול וכובש

לכל מקום שנכנס מרגישים בנוכחותך.

הצחוקים והשיחות על תפריטים, הארגון לטיולים,

הנפנוף מעל המנגל, הכיבוש של השולחן במרכז המשרד

ה"ירידות" על החיילות, ה"עבודה" על אנשים בטלפון

ועוד הרבה דברים אחרים.

הכל חבר, הכל חסר.

מההרים תביא את ניחוח הפרחים

באזני השושנים תלחש את משמעות החיים

כרוח קלילה ורוטטת תעוף בין העלים והענפים

בדממת הלילה נחשוף את סודותינו בפנייך

בין כנפיך נניח את שירתנו העצובה

בין קפלי גלימתך נניח את כיסופנו

ואת הלב הנטוש.

כך, בנשמה הגדולה שלנו, נישא את עצב החיים

בלעדייך.

יזכור לתמיר/ טמיר ישראל

הלך מבלי לומר שלום,

האם מציאות או חלום?

מלא תקווה ואמונה היה, שמח בחלקו

אהב את החיים, גדול מהחיים

סבל, אך תמיד עם חיוך על הפנים.

זוכר אני הרבה שיחות

אך יותר מהכל את השתיקות

"יהיה בסדר, רוצה לחיות" אמר...

חיים ביקש, אך המוות עליו גבר

הייה שלום

הלכת, עכשיו אתה שם

אך אותך תמיד לא נשכח לעולם

חבר !

יזכור לתמיר/ עליזה שמואלי

כשנתבקשתי לכתוב קטע לזכרך, אמרתי לעצמי

איך אפשר לכתוב זיכרון למישהו כמוך?

שקשה לעכל ולהאמין שאתה איננו.

בתקופה שחלית במחלה הנוראה הזו, שקוטפת ולוקחת מאיתנו

הייתי בתקווה והאמנתי, שאתה תמיר, עם כל כוח הרצון שלך ועם כל אהבת החיים תנצח את המחלה.

אבל הגורל רצה אחרת ואלוהים לקח אותך ממשפחתך האהובה ומהחברים שלך לעבודה.

תמיר, דע לך שם למעלה, שאין יום שלא חושבים עלייך.

ואין יום שלא מזכירים אותך, את כל מה שעשית למען המשפחה והחברים במשרד.

תמיר, אני רוצה לכתוב לך, שאם אי פעם פגעתי בך או לא הערכתי אותך נכון, אני מבקשת סליחה.

אז תמיר,, תשגיח מלמעלה על משפחתך ועלינו, ודע לך שאנחנו פה, תמיד נזכור ונזכיר אותך

תהי נשמתך צרורה בצרור החיים .

יזכור לתמיר/ אבנר בנימין

תמיד אזכור אותך
מחייך כל הזמן
יודע הכל על כולם
ראש המשמרת הנצחי

אזכור...

את צחוקך הגדול

את הטיולים המאורגנים היטב על ידך

את מצב הרוח הטוב כל הזמן

את העזרה, שהגשת לכל דורש

אותך, עומד שכולם מסביבך צוחקים.

איך כולם המתינו למוצא פיך ההחלטי

את השאיפה לשלמות והתמדה

את אומץ ליבך הגדול

אזכור אותך תמיר !

יזכור לתמיר/ יעקב מאיר

נלקחת מאתנו בעודך עלם צעיר ונמרץ

בעל סבר פנים נעימות ומחייכות

המתקשר תמיד לכל האירועים והמסיבות.

נוטל את שרביט הניצוח על הכיבוד והבישולים

מתוך הנאה ותאווה בלתי נדלת לחיים.

בחסרונך נוצרה תחושת ריקנות קשה

כי למרות הידיעה בדבר המחלה הנוראה

תמיד האמנו מאוד בכוחך – לנצחה.

אולי בשל האופטימיות החיצונית שהקרנת

ואולי בגלל היכולת להפנים את הכאב שסבלת.

ליווינו אותך כברת דרך ארוכה

מיום גיוסך, חתונתך, הולדת ילדיך, מחלתך

ולצערנו גם בדרכך האחרונה.

ועדיין כואבים ומתקשים להבין, איך נגדע לו בחור תמיר בשיא פריחת הנעורים.

אך ודאי לאלוהי כל הנשמות יש לכך את התשובות

תהא נשמתך צרורה בצרור החיים .

דברי סיכום

הייתה לנו הזכות לכתוב לזכרו של תמיר אלבום.

דרך הסיפורים והנצחתו של תמיר נחשפנו לסיפור חייו.

תמיר היה נאמן ולוחם אמיתי על חייו.

איש אוהב אדם ומשפחה.

מסור לעבודתו ולחבריו

עם לב גדול ורחב,
יהי זכרו ברוך לעד.

"אלה שאהבנו לא הולכים לאיבוד,

הם צועדים לצידנו בכל יום"

דביר משה, משה קדוש, אלעד מזרחי, ינון טובול , אייל צרפתי .
תלמידי תיכון עמ"ל לידי דייוס.

רחל אבוקסיס
המכללה האקדמאית ע"ש דוד ילין, ירושלים.